

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: S. P.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 10. 2004, č. j. 59 Az 32/2004 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 25. 1. 2004, č. j. OAM - 66/VL - 07 - 12 - 2004, byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu stěžovatelem jsou obavy z výhrůžek neznámých osob, které se snažily získat jeho prodejní stánek.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, v níž toliko uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, které odporuje zákonu. Žalobu k výzvě Krajského soudu v Ostravě následně doplnil tak, že opakovaně uvedl důvody, které ho vedly

k opuštění země původu, a jež jsou příčinou obav o vlastní život a zdraví po návratu na Ukrajinu. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán se podle mínění stěžovatele dopustil pochybení, když mu odmítl udělit azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a poukázal na to, že stěžovatel namítá neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, když mu bylo v zemi původu znemožněno realizovat právo podnikat a z těchto důvodů má obavy vrátit se do vlasti kvůli výhrůžkám neznámých osob. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, výpovědi stěžovatele a vlastní rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel tedy v podané žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybnilly správnost vydaného rozhodnutí a odůvodnily jeho změnu. Žalovaný je přesvědčen, že se náležitým způsobem vypořádal s tvrzenými skutečnostmi, jak je zřejmé z odůvodnění jeho rozhodnutí.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 1. 10. 2004, č. j. 59 Az 32/2004 - 29, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žádost o udělení azylu je tak zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když stěžovatel v průběhu celého řízení ani netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani neuváděl, že by měl strach z pronásledování z uvedených důvodů. Potíže stěžovatele vyplývají z problému se soukromými osobami, které se snaží získat neoprávněný majetkový prospěch.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 21. 10. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 18. 10. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 21. 10. 2004 a doručena Krajskému soudu v Ostravě dne 22. 10. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadené rozhodnutí je podle mínění stěžovatele stiženo nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, týkající se splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení azylu. Opakovaně rozsáhle opakuje důvody, které ho vedly k opuštění země původu a rozhodnutí požádat o azyl v České republice, neboť v pronásledování jeho osoby vyděrači lze spatřovat dle jeho mínění naplnění pojmu „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, a proto mu mohl svědčit některý z důvodů pro udělení azylu. Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytýká, že se dostatečným způsobem nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že aby mohl uplatňovat svá procesní práva u soudu, potřebuje být i nadále přítomen v České republice, a obavami o vlastní život po návratu na Ukrajinu.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Neobstojí tedy ani námitka, že se krajský soud dostatečným způsobem nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné obavy z výhrůžek a pronásledování ze strany neznámých osob, které se snažily získat jeho prodejní stánek a získat tak neoprávněný majetkový prospěch a z toho pramenící strach o vlastní život, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a tedy nejsou důvodem pro udělení azylu.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné je rozhodování podle § 14 zákona o azylu nadbytečné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu